

Forsamling, hvor der kan være Mange, der i deres daglige Dont støde an mod en Skattebestemmelse, som efter deres Erkjendelse er særdeles trykkende, og derfor fremkomme med Bemærkninger desangaaende og udtale for Regjeringen Duffet om at saae en saadan Statenten ophævet eller nedsat; jeg troer, at Enhver kan paapege Skattebestemmelser, som ere særdeles trykkende for dem i de Forhold, som de nærmest kjende. Naar det er fra en raadgivende Forsamling, at Udtalelsen fremkommer, vil saaledes hele Sagen være henviist til selve Regjeringens Overveelse og Afgjørelse. Anderledes forholder det sig derimod med en privat Skattelov i en lovgivende Forsamling, hvor det rette Forhold er det, at ingen Udgifter kunne afholdes uden den lovgivende Forsamlings Bevilling, og omvendt den skattebevillende Forsamling har samme Ansvar, som Regjeringen for, at ogsaa de Indtægter komme tilstede, ved hvilke Udgifterne skulle afholdes; der troer jeg ikke, at Noget let kan fremkomme med Forslag om Skattenedsættelse, uden at have gjort sig fuldstændig Rede for, og uden ved Motivering at kunne godtgjøre først og fremmest, at en saadan Indtægt kan afsees i Statsindtægterne, over hvilke som sagt ikke Regjeringen, men den skattebevillende Myndighed disponerer, eller ialtsald kan give Anviisning paa en anden Skat, der kan træde i sammes Sted og tilveiebringe det Manglende. Men det vil der næst være at overvele — selv om det var givet, hvilke finantstels Resultater en saadan Skattelov vilde have, og var givet, at et saadant Affavn i Indtægter kunde taales, eller at der paa en anden for Skatteyderne mindre trykkende Maade kunde gjøres Udvei for disse Udgifters Tilveiebringelse, — paa hvilke Branche da en saadan Skattenedsættelse skulde finde Sted, og jeg skal for mit Vedkommende meget villig indrømme, at der er al Sandsynlighed for, at vi allerede staae ved, eller om kort Tid vilde staae paa det Punkt, at en Skattenedsættelse kan finde Sted; men det er ikke givet, og jeg finder det ingenlunde afgjort, at en saadan Afgang skal falde paa Stempelpapirsanordningen, og allermindst kan jeg ansee det for givet, uden nærmere Undersøgelse, hvortil jeg ikke hidtil har fundet det allermindste Spor

her i Forhandlingen. Men selv om det var givet, at en saadan Nedsettelse kunde finde Sted, og selv om det var givet, at den udeslukkende skulde komme Stempelpapirsanordningen tilgode, veed jeg ikke, hvorfor den udeslukkende skulde fastes paa denne Paragraph. Jeg veed meget vel, at denne Skat er hæmmende for det borgerlige Liv; men jeg troer, at naar Spørgsmaalet undersøges fuldstændigt, vil det findes, at der ogsaa er andre Bestemmelser i Stempelpapirsanordningen, som ere hæmmende. Da ingen af disse Forudsætninger er tilstede, troer jeg ikke, at denne Lov passende kan vedtages, og der er saa meget mindre Anledning dertil, som det er notorisk, at dette Spørgsmaal allerede er under Forhandling. Jeg har derfor anseet det for selvsølgelig, at Loven ikke kan vedtages; men for ikke at række Haand til, at et saadant Beto fra Landstingets Side skulde misforstaaes, som om man sandt, at her ikke var et Punkt, som fortjente Overveelse, skal jeg tillade mig at foreslaae en Dagsorden saalydende: „Med den Erklæring, at naar Kongerigets særlige Finantser kunne afsee endeel af de samme tillagte Indtægter, derved den gjældende Stempelpapirslovgivning og derunder ogsaa det her omhandlede Punkt, fortjener at tages under Overveelse, — gaaer Landstinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“ Det er det Ting vil deraf see, at det er udtalt, at Landstinget er sig velbevidst, at en Skattelov, hvortil Rigsdagen tager Initiativet, maa være bygget paa en saadan almindelig Betragtning af den finantstels Stilling, hvoraf det fremgaaer, at en Skattenedsættelse kan finde Sted, uden at der er Grund til at søge de tilsvarende Udgifter tilveiebragte ved andre Skattelove, — og at det er sig bevidst, at, naar det er givet, det Affavn, der kan taales, maa komme Stempelpapirsloven tilgode; dette Punkt er af særdeles Betydning; men at det dog dermed ingenlunde er afgjort, at Rigsdagen, naar en Lov foreligger, ikke vil foretrække en betydelig Nedsettelse paa den Tært, hvorom her er Tale, ved Siden af Nedsettelsen i andre Poster, fremfor at lade Skattenedsættelsen alene komme dette ene Punkt tilgode, deri troer jeg, at Rigsdagen maa have sin Frihed forbeholdt. Det er min Udtalelse paa